

χουσι την ἄλφα σκιάς νά ποῦσι». Διά την ἀρχήν τοῦ τύπου τούτου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,67.

1) Τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου γράμματος τοῦ ἀλφαβήτου κοιν. καὶ Καπτ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. *Δὲν ξέρει οὔτε τὸ ἄλφα ἢ οὔτε τὸ ἄλφα νά πῆ* (ἐπὶ τοῦ ὄλως ἀγραμμάτου). *Μοῦ τά 'πε ἀπὸ τὸ ἄλφα ὡς τὸ ὠμέγα* (ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ). *Ἔσοπου νά πῆς ἄλφα* (τάχιστα) κοιν. *Τὰ λέω ὄλα ἄρφα βῆτα* (λεπτομερῶς) Κεφαλλ. *Ἐφαγε τὴν ἄλφα μὲ τὸ κοντάλι* (γνωρίζει πολλὰ γράμματα) πολλαχ. *Ὅχι ἄλφα, μούνη βῆτα* (ἐπὶ τοῦ μὴ ἀντιλαμβανομένου) Ἦπ. || Ἄσμ.

Ἄλφα βῆτα, κόψε πίττα, | δῶσ' ἐμὲ καὶ τοῦ Νικήτα, κὶ ἄ δὲ φτάνη, κόψε κὶ ἄλλη, | δῶσ' ἐμὲ καὶ τοῦ Μιχάλη (παιδικόν) Κρήτ. 2) Ἀρχὴ πράξεώς τινος κοιν.: *Ἐγὼ εἶμαι ἀκόμη 'ς τὸ ἄλφα. Θ' ἀρχίσω πάλι ἀπὸ τὸ ἄλφα* κοιν. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὴν ἄλφα τ' οὐρανοῦ 'ς τὴν τέλειωσι τοῦ κόσμου (ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἄλλο, εἰς χώραν μακρινήν) Πελοπν. (Μάν.)

άλφαβήτα ἢ, σύνθηθ. *άλφαβῆτ-τα* Χίος *ἀρφαβῆτα* Ἄμοργ. Ἴων. (Κρήν.) Χίος

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄ λ φ α καὶ β ῆ τ α.

Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφάβητος ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Δὲν ἔμαθε τὴν ἀλφαβῆτα ἀκόμη* (ἐπὶ τοῦ ἀγραμμάτου) Θράκ. || Ἄσμ.

Ἔ τὴν πατερίτσα ἀκκούμπισε νά πῆ τὴν ἀλφαβῆτα Ἦπ. Συνών. ἄ λ φ α β ῆ τ ἄ ρ ι 2, ἄ λ φ ἄ β ῆ τ ο 1.

άλφαβητάρα ἢ, Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ α β ῆ τ ἄ ρ ι ἴσως κατὰ τὸ φ ν λ λ ἄ δ α. Ἀ λ φ α β ῆ τ ἄ ρ ι 1, ὁ ἰδ.

άλφαβητάρι τό, κοιν. *άλφαβητάρ'* Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) *άλφαβ'τάρ'* βόρ. ἰδιώμ. *ἀρφαβητᾶρι* πολλαχ. *άλφαβητᾶριο* σύνθηθ. *ἀρφαβητᾶριο* πολλαχ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄ λ φ α β ῆ τ ἄ ρ ι ν.

1) Τὸ πρῶτον ἀναγνωστικὸν βιβλίον τῶν παιδίων, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐκμάθησιν τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφαβητᾶριον κοιν. Συνών. ἄ λ φ α β ῆ τ ἄ ρ α.

2) Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφάβητος Ζάκ. Θράκ. (Καλλίπ.) κ. ἄ.: Ἄσμ.

Βασίλει μ', ξέρεις γράμματα, πέ μας τ' ἀλφαβητᾶρι.

Καὶ 'ς τὸ ραβδί του ἀκκούμπισε νά πῆ τὴν ἀλφαβῆτα

Καλλίπ. Συνών. ἄ λ φ α β ῆ τ α, ἄ λ φ ἄ β ῆ τ ο 1.

άλφαβῆτι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

ἴσως ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ ἄ β ῆ τ ο.

Σῦκον ἀσθενικόν: *Τί ἀλφαβῆτια εἶναι αὐτὰ ποῦ τρώς!*

ἀλφάβητο τό, ἀλφάβητον Κύπρ. ἀλφάβητο κοιν. ἀρφάβητο Κεφαλλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄ λ φ ἄ β ῆ τ ος.

1) Τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀλφάβητος κοιν.: Ἄσμ.

Ἀρχοντες ἀδρροικήσετε τ' ἀλφάβητον τοῦ Χάρου

Κύπρ. Συνών. ἄ λ φ α β ῆ τ α, ἄ λ φ α β ῆ τ ἄ ρ ι 2. 2) Εἶδος ζυμαρικοῦ κομμένου εἰς σχήματα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου καὶ χρησίμου εἰς παρασκευὴν σούπιας Ἀθῆν.

άλφαδάκι τό, ἐνιαχ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἄ λ φ ἄ δ ι.

Μικρὸν ἄ λ φ ἄ δ ι, ὁ ἰδ.

ἀλφάδι τό, ἀλφάδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν.) ἀλφάδι σύνθηθ. ἀλφάδ' Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σάμ. ἀλιφάδι Ἄνδρ. Κύθηρ. ἀρφάδι Κῶς Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. ἀλφάβι Ναύστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ α. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἔχον σχῆμα ὅμοιον πρὸς τὸ Α, διὰ τοῦ ὁποῖου καθορίζεται ἡ ὀριζοντία ἐπιφάνεια πράγματός τινος, ὡς τραπέζης, σφαιριστηρίου, σανίδου, τοίχου κττ., γνώμων, στάθμη ἐνθ' ἄν.: *Ἡ κάτω μυλωνόπετρα ζυγιάζει μὲ τὸ ἀλφάδι καὶ ἡ ἀπάνω ζυγιάζει 'ς τὴν χελιδονιά* Ἀθ. || Ἄσμ.

Ἄλλος τὸ μίστρον ἔπιανε κὶ ἄλλος κρεμᾶ τ' ἀρφάδι Ρόδ. Συνών. ἄ λ φ ἄ ρ ι, ἄ λ φ ρ ἄ ς. Πβ. γ ω ν ῖ ἄ, ν ε ρ ἄ λ φ α δ ο.

άλφαδιὰ ἢ, Ἀθῆν. Σάμ. ἀλιφαδιὰ Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ ἄ δ ι.

1) Εὐθύτης ἐπιφανείας Ἄνδρ.: *Ὁ μύλος πρέπει νά 'ναι 'ς τὴν ἀλιφαδιὰ του* (πρέπει ἡ ἐπιφάνεια τῆς μυλόπετρας νά εἶναι τελείως ἐπίπεδος). 2) Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος εἰς τὰ ἀνασκαπτόμενα φρέατα Ἀθῆν.

άλφαδιάζω πολλαχ. ἀλφαδιάζου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ. ἄ.) Σάμ. ἀλιφαδιάζω Ἄνδρ. ἄρφαδιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ ἄ δ ι. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Καθορίζω διὰ τοῦ ἄ λ φ α δ ι ο ῦ τὴν εὐθύτητα ἐπιφανείας, σταθμίζω ἐνθ' ἄν.: *Τὴν ἔχω ἀλφαδιάζει καλὰ τὴν μυλωνόπετρα* Ἀθ. *Ἀλφαδιάζαμαν τ' αὐλάκι καὶ τὸ βρήκαμαν 'ς ἓνα μέρος ἀνηφοριστὸ ἀντὶ κατηφοριστὸ* Ἦπ. *Πέτρα ἀλφαδιασμένη* Ἀθ. *Πάτωμα ἀλφαδιασμένο* αὐτόθ.

ἀλφάδιασμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄ λ φ α δ ι ἄ ζ ω.

Ὁ καθορισμὸς διὰ τοῦ ἄ λ φ α δ ι ο ῦ τῆς εὐθύτητος ἐπιφανείας τινός, στάθμισις ἐνθ' ἄν.: *Μὲ τὸ ἀλφάδιασμα καταλαβαίνεις ἂν εἶναι ἴσος ὁ τοῖχος ἀποπάνω ἢ γέρονει πουθενὰ* Ἦπ.

ἀλφάρι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ α καὶ τῆς παρεργωγικῆς καταλ. - ἄ ρ ι.

Τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἄ λ φ ἄ δ ι, ὁ ἰδ.

ἀλφράς ὁ, ἀμάρτ. ἀλφῆς Δ.Κρήτ. ἀρφῆς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄ λ φ α.

Τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἄ λ φ ἄ δ ι, ὁ ἰδ. Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλφῆας καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν. (Μάν.)

***ἀλώλωτος** ἐπίθ. ἀλούλωτος Εὐβ. (ἸΟρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λ ω λ ω τ ὸ ς < λ ω λ ὶ ω ν ω.

Ὁ μὴ βράσας: *Τὰ βασούλια εἶναι ἀλούλωτα ἀκόμα.*

